

ราชครู หัก ต้มตุ๋น

大国师大骗子

2.1

สิงข้งเซียง (刑上香) เขียน
ศิตกกา พา
Three_stones! ภาพ

คำนำ

เอเวอร์ราวยขอพาทุกท่านกลับมาพบกับเรื่องราวของนักต้มตุ๋นผู้ทำนายชะตาได้แม่นยำราวกับตาเห็น แต่สิ่งที่ไม่เคยทำนายได้เลย...คือชะตาของตนเอง ซึ่งหากเอ่ยชื่อออกไปทั้งยุทธภพคงจะมีคนจำนวนไม่น้อยเคยได้ยินชื่อของเขา ทว่าไม่รู้เพราะช่วงนี้ดวงตกหรือเวรกรรมตามทัน เขาถึงได้เข้าไปพัวพันกับเหตุการณ์ที่ทำให้เขาแทบจะรักษาชีวิตไว้ไม่รอด

เพราะความผูกพันในอดีตทำให้ 'ซ่งเสวียน' ไม่อาจหักใจทอดทิ้ง 'จื่อวินซี' ได้ เขาจึงตัดสินใจแล้วว่า จะเดินทางไปส่งอีกฝ่ายให้ถึงเมืองหลวงโดยสวัสดิภาพ ทว่าเส้นทางนี้ไหนเลยจะราบรื่นง่ายดายอย่างที่คิด เมื่อต้องรับมือศัตรูในที่มีด อีกทั้งจุดหมายปลายทางยังเป็นเมืองหลวงที่แสนรุ่งเรืองแต่กลับเป็นที่ที่ซ่งเสวียนไม่คิดย่างกรายเข้าใกล้

ในน้ำวนที่พร้อมจะดูดเขาลงไปได้ทุกเมื่อ ทำให้ซ่งเสวียนคิดหลักหนึ่ไปให้เกล แต่เขาจะตัดใจทิ้งจื่อวินซีของศิษย์ผู้อ่อนแอ (?) ไปได้จริง และความในใจอันมากล้นของจื่อวินซีที่มีต่อซ่งเสวียนจะยังปกปิดเอาไว้ได้มิดชิดดังเดิมอยู่หรือไม่ มาร่วมลุ้นและเดินทางไปกับพวกเขาใน 'ราชครูนักต้มตุ๋น' เล่มสองกันเลยคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ราวย

แนะนำตัวละคร

* จี๊เซียว

ชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลา เฉลียวฉลาด อดีตคนรับใช้ที่ฟางซิวถึงซื้อตัวและช่วยเหลือมา ปัจจุบันเป็นถึงเจ้าแก๊จที่มีกิจการมากมายอยู่ในมือ มีความสัมพันธ์ที่รักทั้งเกลียดที่ซับซ้อนกับฟางซิวถึง

* เสี่ยงหวง

เจ้าแก๊จอหอสวาชยาและเป็นนางศรียาอันดับต้น มีข่าวลือว่ามีสัมพันธ์เชิงเสน่หากับซ่งเสวียน เป็นสตรีที่หาหาญดังบุรุษ ซ้ายเจ้าอารมณ์อีกด้วย

* จี๊หย

บิดาของจี๊วินซี เป็นฮ่องเต้ผู้ปกครองต้าเหยา โอรสสวรรค์ผู้แสวงหาเส้นทางบำเพ็ญเพียรสู่ความเป็นเซียน อย่างมุ่งมั่นจนไม่สนใจแม้แต่เรื่องของบ้านเมือง

* จี๊วินซี

พี่ชายของจี๊วินซี รัชทายาทแห่งต้าเหยา เป็นคนเจ้าแผนการ ทั้งยังเยือกเย็นโหดเหี้ยม ทำทุกอย่างเพื่อหมายเอาชีวิตจี๊วินซี

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างจากจินตนาการของฟุเฮียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง
การฆาตกรรม การทารุณกรรมเด็ก การสังหารหมู่
การบังคับหรือโน้มน้าวให้ผู้อื่นทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ
และมีการกล่าวถึงการข่มขืน ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 50

จัดฉาก

"...อาจารย์ซ่ง หากไปถึงคุกแล้วก็รายงานคู่ค้าของท่านเถิด บางทีเบ๊องบนอาจไว้ชีวิตน้อยๆ ของท่านก็เป็นได้..." ผู้ตรวจการจ้าวเอ๋อย่างภาคภูมิ
ซ่งเสวียนหันกลับมามองเขา

สายตาคู่นั้นแผ่แวววาวเย็นเยียบเอาไว้เตือนราง เมื่อประจบกับใบหน้า
ไร้รอยยิ้มของอีกฝ่ายแล้วก็คล้ายมีความน่าเกรงขามบางอย่างที่ทำให้คนอื่น
ไม่กล้าล่วงเกิน

ผู้ตรวจการจ้าวรู้สึกว่าคุณของตนคล้ายถูกขังขังอุดปิด คำพูดครึ่งหลัง
ถูกกักเอาไว้ด้านใน เข้าไม่ได้ ออกก็ไม่ได้ รู้สึกย่ำแย่ยิ่งนัก
ซึ่ง...

ผู้ตรวจการจ้าวได้ยินเสียงซบเซาๆ ของอาวุธข้างเอวตน ครั้นก้มลงมอง
ก็พบว่าซ่งเสวียนดึงดาบเล่มนั้นออกมาเมื่อใดไม่รู้ เห็นอีกทีคมดาบวาววับ
ก็สะท้อนอยู่ตรงหน้าของเขาแล้ว

"ซ่งเสวียน ท่าน..." เสียงของผู้ตรวจการจ้าวสั้นเครือเล็กน้อย

"ขอใช้ดาบหน่อนะ"

ซ่งเสวียนพลิกมือแทงดาบของอีกฝ่ายเข้าไปในทibia แล้วชักออกมา
อย่างรวดเร็ว

ผู้ตรวจการจ้าวยังไม่ทันได้พูดอะไรก็เห็นว่าตรงกลางของเกล็ดในทibia นั้น
มีรอยยุบ คล้ายทรายด้านบนของนาฬิกาทรายที่ลดน้อยลงเรื่อยๆ

ท่ามกลางสายตาของทุกคน เกลือที่มีอยู่เต็มหีบปล้นหายวับจนเหลือเพียงชั้นเกลือบางๆ เผยให้เห็นรูตรงกันหีบที่ดาบเล่มนั้นแทงทะลุเข้าไป

"นี่..." ผู้ตรวจการจ้าวตาค้างลึนพัน พุดอะไรไม่ออก "นี่มันเรื่องอะไรกัน"

"ไม่รู้ว่าเรือนนี้มีทางลับหรือคลังสินค้ายาใต้ดินหรือไม่ ทุกท่านลองไปตรวจสอบดูสักหน่อยก็ดี บางทีคนที่ผู้ตรวจการจ้าวต้องการตามหาอาจยังไม่ได้ไปที่ใดไกล แต่น่าจะซ่อนตัวอยู่ใต้เท้าของพวกเรา"

ซึ่งเสวียนเอ่ยหน้าไม่เปลี่ยนสี ซ้ำยังชี้จุดที่อาจเป็นทางลับใต้ดินออกมาทีละจุด ผู้ตรวจการจำนวนหนึ่งไปตรวจค้นตามที่บอก ก่อนจะพบทางลับที่บ่อน้ำหลังเรือนจริงดังคาด

ซึ่งเสวียนแหงดาบลงในหีบที่เหลืออีกสองสามใบ ขณะมองเกลือด้านในไหลออกมา สีหน้านั้นไม่เปลี่ยนแปลงสักนิด เพียงเปลี่ยนทิศดาบแล้วเสียบมันกลับเข้าฝักที่อยู่บนตัวผู้ตรวจการจ้าว

พวกที่อยู่รอบๆ ไล่คนออกมาจากทางลับได้หีบมือหนึ่ง ซึ่งเสวียนมองไปก็พบว่าคนหัวโตหูกาที่เดินนำมานั้นไม่ใช่ใครอื่น หากแต่เป็นเจ้าเก่าที่ทำการค้ากับพวกเขา

ต่อมาไม่นานหีบผ้าไหมผ้าแพรสองสามใบก็ถูกยกขึ้นมาจากใต้เรือน

"ใต้หีบถูกขุดจนกลวงมาตั้งแต่ต้น ทั้งยังเชื่อมต่อกับทางลับอยู่แล้ว หากไม่อนุญาตให้ยกก็จะยกไม่ได้" ซึ่งเสวียนมองหีบเหล่านั้นพลางเอ่ยซ้ำๆ "ลูกไม้กระจอกเช่นนี้ยังกล้าเอามาแสดงในเมืองชื่อฟางอีกหรือ"

นี่เป็นกลวงเก่าที่คนเคยใช้นานแล้ว โดยมากมักใส่เงินลงไปในหีบ แสร้งทำเป็นซื้อของโดยให้พ่อค้ามาส่งถึงที่ เมื่อถึงเวลาจ่ายเงินก็จะสร้างความน่าเชื่อถือโดยการเปิดให้พ่อค้าเห็นเงินก่อน หลังจากยกสินค้าไปเรียบร้อยแล้ว แสร้งทำเป็นมีเรื่องด่วนเพื่อหาโอกาสลอบขนเงินหนีผ่านทางลับ

กระทั่งพ่อค้ารอแล้วรอเล่าก็ไม่เห็นเจ้าของกลับมา อุดรทนไม่ไหว จนต้องเปิดหีบหยิบเงินออกมาเอง ตอนนั้นจึงค่อยพบว่าหีบว่างเปล่า ตนเองถูกหลอกเข้าให้แล้ว

อุบายครั้งนี้ก็ใช้วิธีการเดิมๆ เป็นแค่บทละครที่ถูกนำมาทำซ้ำเท่านั้น

ที่ต่างกันคือคนเหล่านี้เปลี่ยนเงินเป็นเกลือเถื่อนและไม่ได้ขนมันหนีไป
ช่างทอผ้าที่ยืนอยู่ด้านหนึ่งถอนหายใจล่งอก "ได้เท่า นี้ก็ชัดเจนแล้วว่า
พวกเราไม่เกี่ยวข้องกับการเกลือเถื่อนแม้แต่น้อย เป็นเพียงพ่อค้าผ้าที่ทำกิจการ
อย่างสุจริต"

"เรื่องนั้นยังไม่แน่หรอก"

ช่างทอผ้าหันไปมองด้วยความตกใจ ก่อนจะพบว่าผู้พูดคือซ่งเสวียน
"ถ้าหากท่านนี้เปลี่ยนอาภรณ์เป็นเกลือเถื่อนแล้วแท้ๆ แต่ยังไม่ยอมหนีไป"
ซ่งเสวียนเอื้อนเอ่ยเชื่องช้ายิ่งนัก ฟังดูผ่อนคลายล่องลอยราวกับอาจารย์
ทำนายชะตาที่กำลังคำนวณอายุขัยของใครสักคนอยู่ "เกรงว่าจะไม่ได้ทำ
เพื่อเงิน"

เขาค่อยๆ ก้าวไปข้างหน้า เมื่อเห็นดวงตาของพ่อค้ารายนั้นวูบไหว
ก็ยื่นมือไปกดหว่างคิ้วของอีกฝ่ายเอาไว้

"หากให้ข้าเดา ท่านคงอยากพูดอะไรบางอย่าง"

พ่อค้าอ้าปาก แต่เมื่อเห็นท่าทางแปลกๆ ของซ่งเสวียนก็ไม่กล้าพูดอะไร
ออกมา

ซ่งเสวียนดวงตาจ้อง "มีคนซื้อตัวท่านกระมัง บุรุษสวมชุดผ้าไหม
สีน้ำเงิน ใบหน้ายาว จมูกงุ้ม มุมปากมีไฝหนึ่งเม็ด?" น้ำเสียงของเขาค่อยๆ
นุ่มนวลขึ้น "เขาให้สัญญาใดกับท่าน ชื่อเสียง? ผลประโยชน์?...ไม่สิ ข้ารู้แล้ว
เขาสัญญาว่าจะทำให้ท่านพ้นผิด ล้างประวัติของท่านจนสะอาดใสหรือไม?"

ทุกครั้งที่ซ่งเสวียนพูด สายตาของพ่อค้าคนนั้นจะขยับไปมาคราหนึ่ง
กระทั่งพูดจบอีกฝ่ายถึงนั่งงั้น ก่อนจะโหมตัวลงหมอบราบกับพื้นโดยไม่สนใจ
สิ่งใด พร้อมพูดเสียงดังว่า "ข้าน้อยคำเกลือเถื่อนกับพวกเขาอยู่ที่นี่จริงๆ
เพียงแค่หลบหนีไม่ทันการณ์ ขอท่านผู้ตรวจการเห็นแก่ใจที่สำนึกผิดของ
ข้าหน่อย โปรดพูดสิ่งดีงามต่อหน้าได้เท่าผู้ทรงธรรมสักสองสามประโยคเถิด!"

คนทั้งหลายต่างเคยได้ยินกิตติศัพท์ความน่าทึ่งของซ่งเสวียนกันนาน
แล้ว บัดนี้ได้มาเห็นเหตุการณ์จริงกับตา ย่อมรู้สึกกว่าภาพที่น่าทึ่งเหลือเกิน
กระทั่งเหล่าผู้ตรวจการยังเหลือบซ้ายแลขวามองหน้ากัน ไม่รู้ว่าควรทำ

เช่นไรดี

"หัวหน้า...เรื่องนี้จะทำอย่างไรต่อดี" มีคนกระซิบถามผู้ตรวจการจำ
ผู้ถูกถามเองก็นิ่งงันไปเช่นกัน เขาลังเลอยู่นานก่อนตัดสินใจเอ่ยว่า
"พาไปให้หมด!"

"อา...อาจารย์ช่งท่านนี้ด้วยหรือ"

"พาไปด้วย" ผู้ตรวจการจำวกัดฟันเอ่ย "พวกเราเป็นผู้ตรวจการ สนใจ
เพียงจับคนก็พอ ส่วนเรื่องใครคือผู้กระทำผิดนั้นต้องให้เบื้องบนสอบสวน
พวกเราไม่อาจยุ่งเกี่ยวได้" ว่าจบแล้วค่อยมองไปทางช่งเสวียน น้ำเสียงแฝง
ความไม่มั่นใจอยู่สามส่วน "อาจารย์ช่ง นี่พวกเราไม่ได้ตั้งใจทำให้ท่าน
ลำบากนะ"

ฝ่ายช่งเสวียนไม่ได้ไว้วางใจ กลับกันบนใบหน้ายังมีรอยยิ้มจางๆ "นี่เป็น
เรื่องธรรมดา เพียงแต่หวังว่าทุกท่านจะรายงานเรื่องราวที่เกิดขึ้นไปตามจริง"

ผู้ตรวจการจำวกัดฟันแกล้งเอ่ย แม้แต่ตรวจข้อมือก็ยังไม่กล้าสวมให้เขา
เพียงให้คนตามประกบตัวเอาไว้ ขณะที่พากันมุ่งหน้าไปยังจวนว่าการ ในใจ
ของกลุ่มคนยังมีวาทิตบทวนถึงวิชานอกวิธิตที่ช่งเสวียนเปิดเผยเมื่อครู่

ในใจของช่งเสวียนเองก็ไม่ได้สงบนิ่งเช่นกัน

เมื่อครู่เขาเปิดโปงกลลวงต่อหน้าธารกำนัลเพราะต้องการให้คนเหล่านั้น
ช่วยเป็นพยาน ตนเองจะได้ไม่เสียเปรียบเกินไปนัก ไม่มีใครรู้ว่าหากरण
เรื่องถึงจวนว่าการแล้วสถานการณ์จะเป็นเช่นไร ถึงเวลานั้นต่อไปให้คิดปฏิเสธ
ข้อกล่าวหาก็ก็น่าจะมีโอกาสหรือไม่

ที่สำคัญเขายังไม่แน่ใจว่าผู้อยู่เบื้องหลังมีเป้าหมายอะไรกันแน่

การมาทำการค้าแทนครั้งนี้ของเขาเป็นเพียงความคิดชั่วแล่น เห็นได้ชัด
ว่าอุบายดังกล่าวมุ่งมาที่ฟางชีวิตถึง

เดิมเขาคิดว่าเป็นฝีมือของจีเซียว เด็กหนุ่มผู้นั้นอาจยังปลงไม่ตก
ต้องการที่จะกดดันฟางชีวิตถึงต่อถึงได้ทำเรื่องโง่เขลาเช่นนี้ออกมา

แต่ดูจากสถานการณ์แล้ว ต่อให้จีเซียวเลือดเย็นไร้ปราณีเพียงใดก็คง
ไม่ถึงกับเอาความผิดฐานค้าเกลือเถื่อนที่มีโทษประหารมาสวมบนศีรษะ

ฟางชีวถึง

ด้านฟางชีวถึงเองก็ยากจนไร้สิ่งใดติดตัว แม้อดีตจะเคยอยู่ในตระกูลพ่อค้าหลวง แต่บัดนี้สกุลฟางตั้งแต่บนลงล่างเหลือแค่เขาเพียงคนเดียว จะยังมีใครอุตสาหักคิดหาวิธีวางอวนดักเพื่อส่งเขาขึ้นสู่แท่นประหารอีก

"ผู้ตรวจการจ้าว คำสั่งที่ท่านได้รับครั้งนี้คืออะไรหรือ" ช่งเสวียนกดเสียงเอ่ยถามผู้ตรวจการที่อยูข้างกาย

ผู้ตรวจการจ้าวนิ่งงัน ดูท่าคงคิดไม่ถึงว่าช่งเสวียนจะตรงไปตรงมาเพียงนี้ "เรื่องนี้..."

ช่งเสวียนลอบจับมุมแขนเสื้อของอีกฝ่ายเอาไว้ ก่อนจะดีดหยวนเปา* เล็กๆ ก้อนหนึ่งใส่เข้าไปอย่างคล่องแคล่ว "เพียงพูดคุยเรื่อยเปื่อยเท่านั้น พวกเราเองก็เป็นคนคุ่นเคย ต่างต้องทำมาหากินในเมืองชื่อฟางกันทั้งสิ้น"

ประโยคเมื่อครู่รวมการข่มขู่และโน้มน้าวเอาไว้อย่างครบถ้วน ปากของผู้ตรวจการจ้าวเองก็ไม่ได้แข็งเป็นเหล็ก ใช้เวลาไม่นานยอมโดนจ้างออก

"ข้าบอกท่านคนเดียวนะ รู้สถานการณ์แล้วก็เหยียบไว้แล้ว ครานี้เบื่องบนสืบสวนเข้มงวด ถึงกับมีคำสั่งลงมาว่าไม่ต้องสนใจเรื่องข้อกล่าวหา หากพบผู้เกี่ยวข้องกับคดีให้กุมตัวมารับการตัดสินทั้งหมด" ผู้ตรวจการจ้าวย้ำคำสั่งอีกครั้งก่อนจะยิ้มออกมา "แต่ต่อให้ช้าไม่ว่าหน้าผู้ใดก็ย่อมต้องไต่หน้าท่าน"

ช่งเสวียนครุ่นคิดอีกพักใหญ่ ยามนี้เขาเริ่มมั่นใจขึ้นมาหลายส่วนแล้ว

* หยวนเปา หรือเงินตำลึงจีน มีลักษณะเป็นแท่งโลหะรูปร่างคล้ายเรือ ทำจากเงินหรือทอง

บทที่ 51

เคล็ดลับ

พูดถึงหาหนะอย่างการเข้าคุก สำหรับช่งเสวียนแล้วไม่ใช่ครั้งแรก
คนท่องเที่ยวทรมานหากไม่เคยโดนไม้ฟาดสักสองสามครา ย่อมกระดากปาก
เกินกว่าจะเรียกตนว่าเป็นคนของแปดสำนัก

ในเขตมณฑลของแคว้นต้าเหยาไม่มีคุก สิ่งที่พักเข้าข้ายมีเพียงคุกใหญ่
ของกรมอาญา นักโทษต้องเป็นผู้กระทำความผิดคดีอุกฉกรรจ์เท่านั้นถึงจะถูก
ส่งตัวเดินทางไกลไปขังที่นั่น หากเป็นความผิดเล็กน้อยอย่างลักไก่ขโมยสุนัข
พวกเขาจะถูกกักตัวอยู่ในจวนว่าการระยะหนึ่ง รอไม่นานก็รู้ผลชัดเจนแล้วว่า
จะถูกโบยหรือถูกขัง

แต่ต่อให้ถูกขังในคุกกรง การปฏิบัติระหว่างคนกับคนก็ยังคงมีความแตกต่าง
ความแตกต่างนี้โดยหลักแล้วคือเรื่องเงินทอง

ตอนที่ช่งเสวียนเข้ามาได้ยัดเงินให้ผู้ตรวจการกับผู้คุมไปแล้ว อีกทั้ง
เขาเป็นคนมีหน้ามีตาจึงถูกขังในห้องเดี่ยวที่มีเตียงส่วนตัว คาดว่าหากยัดเงิน
อีกเล็กน้อย อยากกินอะไร อยากใช้อะไร หรืออยากอาบน้ำตอนใดก็ย่อมทำได้

ส่วนคนที่ยากจนหน้อยคงใช้ชีวิตไม่ค่อยสบายนัก ไม่เพียงแต่ต้อง
เบียดเสียดอยู่ในห้องขังเดียวกันกับผู้อื่น แต่ยังต้องสวมโซ่ตรวนไว้ตลอดเวลา
กินดื่มเยี่ยงหมูเยี่ยงสุนัข หากเงินแม้แต่เหวินเดียวก็ยังควักออกมาไม่ได้
เกิดพลาดไปล่วงเกินผู้คุมเมื่อใดคงต้องถูกพวกเขามัดไว้ข้างห้องน้ำ จงใจ
เหยียดหยันให้อับอาย

เพียงมุมเล็กๆ ของจวนว่าการนี้ก็สะท้อนให้เห็นธรรมชาติและนิสัยใจคอของมนุษย์แล้ว

ซ่งเสวียนอยู่ในจวนว่าการตั้งแต่ฟ้าสว่างจนถึงฟ้าสางอีกครั้ง ระหว่างนั้นยังวานให้ผู้คุมวิ่งไปซื้อหนังสือเรื่องเล่าออกใหม่มาให้ เชิญอีกฝ่ายร่วมดื่มสุรา กินอาหารเล็กน้อย ทำเอาผู้คุมคนนั้นเห็นเขาเมื่อใดใบหน้าเป็นอันต้องยิ้มแย้มเบิกบานราวกับดอกเบญจมาศ ปากก็เรียกขาน 'อาจารย์ซ่ง' พลาบเอ่ยปลอบอยู่เนืองๆ "คนสำคัญอย่างอาจารย์ซ่งไม่มีทางอยู่ในนี้นานนักหรอก"

ซ่งเสวียนฟังแล้วเอ่ยรับว่า "ขอให้พรจากปากทุกท่านเป็นจริง" ทว่าลึกๆ เขากลับไม่มั่นใจนัก เดิมทีคตินี้ก็ไม่ได้พุ่งเป้ามาที่เขา เขาเพียงบังเอิญมาตกหลุมพรางเข้าก็เท่านั้น

แต่บัดนี้ตัวเขาอยู่ในห้องซัง ทั้งยังไม่ทราบแน่ชัดว่าคนเบื้องหลังมีจุดประสงค์ใด ดังนั้นเขาจึงไม่อาจวางใจและต้องระมัดระวังให้มากขึ้น

กระทั่งยามสนธยาฟางซิวถึงก็มาปรากฏตัวที่หน้าประตูห้องซัง สีหน้าดูรอนรอนยิ่ง "น้ำมันเกิดอะไรขึ้น"

ซ่งเสวียนเห็นเขาแล้วประโยคแรกที่พูดกลับเป็น "เจ้ามาได้อย่างไร อาชีรู้หรือไม่"

"ข้าได้ยืนเฝ้าในร้านพุตกัน คิดว่าตอนส่งตัวเจ้าคงมีคนเห็นข้า บัดนี้คนครึ่งเมืองซื่อฟางต่างรู้เรื่องกันหมดแล้ว" ฟางซิวถึย่นคิ้ว "ส่วนซ่งซี ข้าไม่รู้ว่าเขาได้ยिनขาวลือแล้วหรือไม่ แต่ข้าที่สึดคงไม่เกินคีนนี้" ว่าแล้วดวงตาจิ้งจอกก็ตวัดมองเขาคราหนึ่ง "น้ำมันเวลาใดแล้ว ยังจะมัวห่วงเจ้าลูกกระต่าย* ที่บ้านเจ้าอีก ไหนเล่าคนที่เคยคุยโวต่อหน้าข้าว่าจะไม่พลาด ตอนนี้แทบอยากจะกลกลั่นหน้าตนเองออกมาเหยียบเสียเลยใช่หรือไม่"

ซ่งเสวียนหัวเราะ "ครั้งนี้หากข้าไม่พลาด คนที่โชคร้ายคงเป็นเจ้าแล้ว"

พุตจบเขาก็เล่าเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวานให้อีกฝ่ายฟังรอบหนึ่ง ฟางซิวถึถึงกับทำหน้านิ่งคิ้วขมวด

"มารดา มันเถอะ ข้าจะให้คนไปสืบเดี๋ยวนี้ว่าใครกันที่วางแผนร้ายลับหลัง"

* เจ้าลูกกระต่าย เป็นคำที่ใช้ด่าผู้ที่อายุน้อยกว่า แปลเป็นไทยได้ประมาณว่าเด็กเหลือขอ

ฟางชีวถึงตีลูกกรงแรงๆ "แปดถึงเก้าส่วนต้องเป็นแผนร้ายของเจ้าเด็กเนรคุณ จี้เซียวแน่! ข้าว่าแล้ว จู๋ เจ้านั่นก็เปลี่ยนหน้าเร็วเสียยิ่งกว่าสตรี จะใจดีเช่นนี้ ได้อย่างไรกัน"

คิดมาถึงตรงนี้สีหน้าของฟางชีวถึงยิ่งมืดหม่นลง ขณะที่รำว่า จะไปหาจี้เซียวเพื่อคิดบัญชี คิดไม่ถึงว่าคนที่อยู่ในคุกจะตั้งแขนเสื้อเขาไว้ "เจ้ากลับมาก่อน! ไม่ใช่จี้เซียวหรอก" ช่งเสวียนว่า "ผู้อยู่เบื้องหลังไม่ใช่ คนชื่อฟางแน่ ความสามารถอย่างพวกเขาหากไปอยู่ที่อื่นคงหาเงินได้บ้าง แต่มาอยู่เมืองชื่อฟางกลับไม่เก่งกาจพอ คนระดับจี้เซียวไม่มีทางออกอุบาย โง่เง่าเช่นนั้นแน่"

ฟางชีวถึงเงียบ

"อีกอย่างคนเหล่านี้ได้รับคำสั่งมาจากใครบางคน เห็นได้ชัดว่า จุดประสงค์ไม่ใช่เรื่องเงินทอง จี้เซียวอาจหลอกเอาทรัพย์สินเจ้า แต่ไม่มีทาง หมายเอาชีวิต" ช่งเสวียนว่า "เจ้าลองคิดดูดีๆ ใครบ้างที่ต้องการชีวิตเจ้า"

ฟางชีวถึงรู้ว่าช่งเสวียนพูดไม่ผิด เขาเดินวนไปมาอยู่หน้าห้องขัง สามสี่รอบ ไม่ว่าอย่างไรก็คิดไม่ออก หัวสมองตื้อไปหมด แม้ข้าจะล่วงเกินคน มาไม่น้อย แต่ล้วนเป็นความขัดแย้งทางการค้าเท่านั้น คนที่ต้องการเอาชีวิตข้า ย่อมมีเพียงไม่กี่คน บัดนี้สกุลฟางก็ล่มสลายไปแล้ว ยังมีผู้ใดเกี่ยวข้องกับ ข้าอีก..."

พูดมาถึงตรงนี้ฟางชีวถึงก็ชะงักงัน ก่อนจะหันไปสบตากับช่งเสวียนผ่าน ลูกกรง

"จี้เซียว"

"จี้เซียว"

พวกเขาเอ่ยชื่อนั้นออกมาพร้อมกัน

ฟางชีวถึงโดดเดี่ยวตัวคนเดียว ยามนี้คนที่เกี่ยวพันและสามารถนำ ภัยพิบัติมาสู่เขาได้ เห็นทีคงเหลือเพียงจี้เซียวแล้ว

"เป็น...เป็นไปไม่ได้!" ฟางชีวถึงเป็นคนแรกที่กระโดดขึ้นมาปฏิเสธ ความคิดนี้ "หายหน้าจากการที่จี้เซียวไปก่อเรื่องเอาไว้ ลงมือกับเขาไปก็จบแล้ว"

"ไม่ใช่หรือ เกียวข้องอันใดกับข้าด้วย"

แววตาของซ่งเสวียนแปรเปลี่ยนเป็นลึกลับ

ที่ฟางซิวถึงคิดเช่นนั้นเพราะไม่รู้จักความในใจของจี้เซียว

ทว่าซ่งเสวียนกลับกระจ่างยิ่ง เดิมทีความรู้สึกที่จี้เซียวมีต่อฟางซิวถึงนั้น ก็ไม่ใช่สิ่งที่จะพูดออกมาให้ชัดเจนได้ด้วยถ้อยคำไม่กี่คำ

เวลานี้แม้ภายนอกทั้งคู่จะดูเหมือนน้ำกับไฟที่ไม่เข้ากัน แต่ก็ยังเป็นเพียง การหยอกล้อกันระหว่างคนสองคนเท่านั้น หากให้เอาชีวิตของตนเองแลกกับ ชีวิตของฟางซิวถึง เกรงว่าจี้เซียวคงทำโดยไม่กะพริบตา

ฟางซิวถึงยังคงพึมพำกับตนเอง "คนที่ทำเรื่องเช่นนี้จะสืบข่าวลัทธิหน้อย ไม่ได้เซียวหรือ ข้าตัดสัมพันธ์กับเขาไปนานแล้ว เจ้าเติร์ปใช้นั่นนอยากให้ข้า ตายตกไปเร็วๆ ด้วยซ้ำ หากมีปัญหาวางแผนจัดการข้า มีผู้..."

พูดถึงตรงนี้เขาก็หยุดชะงัก คล้ายเพิ่งตระหนักได้ว่าตนคือคนสนิท เพียงหนึ่งเดียวบนโลกของจี้เซียวจริงๆ

มารดาของจี้เซียวติดโรคทางเพศมา ตอนที่สกุลฟางล่มสลายนางก็ เสียชีวิตไปแล้ว

ทว่าหล้าอันอ้างว้างนี้ไม่ได้มีเพียงฟางซิวถึงที่โดดเดี่ยวเดียวดาย แต่ จี้เซียวเองก็เป็นเช่นเดียวกัน

ตอนที่เขาวางแผนรักษาชีวิตของจี้เซียวเอาไว้ไม่เคยคิดถึงจุดนี้มาก่อน หลังฟางซิวถึงหนีรอดจากความตายมาได้ แม้สกุลฟางจะถูกริบทรัพย์ และประหารทั้งตระกูล แต่อย่างน้อยเขาก็รู้ว่าจี้เซียวกับซ่งเสวียนยังมีชีวิตอยู่ดี

แต่ในขณะเดียวกันตอนที่จี้เซียวรักษาชีวิตรอดมาได้ เขากลับรู้สึกว่า ตนสูญเสียคนสำคัญทั้งหมดในโลกใบนี้ไปแล้ว

ชั่วขณะนั้นฟางซิวถึงพลันตระหนักได้ว่าเหตุใดจี้เซียวถึงจงเกลียดจงชัง ตนนัก

"...ข้าจะไปถามเขา"ริมฝีปากของฟางซิวถึงสั่นระริก ครั้งนี้ไม่มีคำพูดใด ที่ไม่จำเป็นอีกแล้ว "ข้าจะไปถามให้ชัด"

ซ่งเสวียนเห็นสีหน้าสหายก็รู้ว่าเขาคิดตกแล้ว "ตอนไปหาจี้เซียว เจ้าก็

ถามด้วยว่าเขารู้จักบุรุษที่ใบหน้ายาว จมูกงุ้ม มีไฟเม็ดหนึ่งที่มุมปากหรือไม่"

ฟางชีวถึงพยักหน้า "เข้าไปก่อน พรุ่งนี้จะมาเยี่ยมเจ้าอีก" พูดจบเขาก็เตรียมหันกายจากไป

"เดี๋ยว" ช่งเสวียนกลับเอ่ยรั้งเขาเอาไว้ "ชีวถึง อย่าให้อาชีมาหาข้าได้เด็ดขาดนะ"

ฟางชีวถึงนิ่งงัน "เรื่องนี้...ข้าจะห้ามได้อย่างไรกัน"

"ห้ามไม่ได้ก็ต้องห้าม" ช่งเสวียนที่อยู่ในห้องข้างอย่างมีความสุขเหมือนปลาได้น้ำ เวลานี้กลับเผยสีหน้าจริงจังออกมา "ข้าต้องออกไปได้แน่ เรื่องนี้จะให้เขามายุ่งเกี่ยวไม่ได้เด็ดขาด"

ฟางชีวถึงเป็นสหยากับอีกฝ่ายมานานปี ไหนเลยจะมองสิ่งที่ช่งเสวียนฝากฝังไว้ไม่ออก เขาพยักหน้าอย่างระมัดระวัง ช่วงเวลานั้นเหมือนมีความคิดบางอย่างแล่นวาบเข้ามา แต่เพียงพริบตามันก็กลับลอยหายวับไป ครั้นจะคว้าจับไว้ก็ไม่ทันเสียแล้ว

บางทีอาจเป็นเพราะเรื่องของจี๋เจียวกำลังเข้ายึดครองทุกมุมของสมองเขาอยู่

รองจนกระทั่งเห็นเงาร่างของฟางชีวถึงลับหายไปจากประตูห้องข้าง ช่งเสวียนถึงผ่อนลมหายใจช้าๆ

จี๋อวินซึ่งจะมาปรากฏตัวแถวจวนว่าการไม่ได้เด็ดขาด เขาเป็นถึงองค์ชายสามผู้สูงศักดิ์ แม้จะอยู่ห่างไกลจากผู้อื่นมากเพียงใด แต่รูปร่างหน้าตาก็ไม่ใช่ความลับอะไร

การติดต่อพูดคุยกับเจ้าหน้าที่ทางการอาจทำให้สถานะของจี๋อวินซึ่งเปิดเผยออกมาได้ทุกเมื่อ

สรุปแล้วเรื่องนี้ไม่ว่าผู้ใดล่วงเข้ามามีส่วนเกี่ยวพันได้ มีเพียงจี๋อวินซึ่งเท่านั้นที่ควรหลีกเลี่ยงให้ไกลเอาไว้ ดีที่สุดคือต้องไม่มีใครพบเห็นเขา

บทที่ 52

เลือก

"ใบหน้ายาว จมูกงุ้ม มุมปากมีไฟเม็ดหนึ่ง..." จี้เซียวเดินวนไปเวียนมา ตรงหน้าฟางชีวถึง นิสัยนี้อีกฝ่ายคงเรียนรู้มาจากเขา เวลาครุ่นคิดสิ่งใด จะชอบเดินไปมาราวกับวัวแก่กำลังไถนา

ฟางชีวถึงนั่งอยู่บนเก้าอี้พลางจ้องมองจี้เซียวที่ดูไม่คุ้นตา นานมากแล้ว ที่พวกเขาทั้งสองไม่ได้อยู่ด้วยกันตามลำพัง

หากเป็นหลายปีก่อนสถานการณ์เช่นนี้คงเป็นเรื่องปกติ ขณะที่ฟางชีวถึงยุ่งุ่นวายกับขยะกองโต จี้เซียวจะคอยหัวเราะคิกคักยืนถามนั่นนี้อยู่ข้างๆ

บางครั้งเมื่อฟางชีวถึงบ่นเรื่องกิจการและลูกค้าเรื่องมาก จี้เซียวก็จะไหลตามน้ำราวกับมีศัตรูคนเดียวกัน ยามเขาหัวเราะเย้ยหยันพวกคู้ค้าที่ละโมภในทรัพย์สินและมากตณหา จี้เซียวก็จะผสมโรงไปด้วย

แต่ช่วงหลายปีมานี้ฟางชีวถึงคุ้นชินกับการที่ข้างกายเขาไม่มีเงาร่างหนึ่ง คอยส่งเสียงดังนำรำคาญแล้ว

ดังนั้นตอนที่ยี้เซียวมาปรากฏตัวพร้อมรอยยิ้มแจ่มใสเช่นวันวาน เขาจึงรู้สึกเหมือนเห็นภาพลวงตาพิกล

ราวกับทุกสิ่งไม่ได้เปลี่ยนไปเลย

"ข้านึกออกแล้ว!" เสียงของจี้เซียวดังฟางชีวถึงกลับมาจากห้วงความคิด "นั่นคือคนข้างกายขององค์ชาย"

ฟางชีวถึงหรีดา "องค์ชาย? เจ้าไปล่องเกินถึงเบื้องบนเช่นนั้นได้อย่างไรกัน"

จี๋เซียวกะพริบตาปริบๆ "ก็ไม่นับว่าล่วงเกิน ข้าเพียงทำงานให้เขา" เขาตอบอย่างเปิดเผยตรงไปตรงมา สีหน้าไร้ร่องรอยของความเกรง "กลุ่มค้าเกลือสิบสามกลุ่มที่อยู่ในมือข้าไม่มีทางตกลงมาจากฟ้าเฉยๆ หรอก ย่อมต้องอาศัยบารมีต้นไม้ใหญ่ให้ความร่มเย็นนั้นล่ะ เพียงแต่..." รอยยิ้มของ จี๋เซียวดูจิตเจื่อนเล็กน้อย "ดูท่าคงถึงเวลาของข้าแล้ว"

ฟางชีวถึงถาม "ถึงเวลาอะไร"

"ถอนตัวจากกิจการ" สีหน้าของจี๋เซียวสลดลง คล้ายนึกถึงเรื่องที่ไม่นานนี้บางอย่างเข้า "ข้าโดดเด่นมากเกินไป ไม่ช้าก็เร็วย่อมต้องถูกจัดการ เพียงแต่ข้าคิดไม่ถึงว่าพวกเขาจะไปลงมือกับท่าน"

ความจริงแล้วจี๋เซียวรู้ดีว่าตอนนั้นตนเป็นที่ต้องตาของเบื่องบนเพราะไม่มีคนคอยหนุนหลัง นอกจากหัวไวมีไหวพริบแล้วยังจัดการได้ง่ายอีก

ทว่าเบื่องบนคงคิดไม่ถึงว่าเขาจะเติบโตรวดเร็วปานนี้ อาศัยเวลาเพียงไม่กี่ปีก็กลายเป็นขุนเขาใหญ่โต ควบคุมเส้นเลือดใหญ่ของการขนส่งค้าเกลือ เอาไว้กว่าครึ่ง

คนเหล่านั้นย่อมไม่อาจปล่อยให้เขามีโอกาสเติบโตต่อไป

ความรุ่งโรจน์เป็นสิ่งที่รักษาไว้ได้เพียงช่วงเวลาหนึ่ง

การที่จี๋เซียวตีตัวออกห่างจากฟางชีวถึงแม้ส่วนมากจะเป็นเรื่องความคับแค้นส่วนตัว แต่ก็ใช่ว่าจะไม่มีสาเหตุของเรื่องนี้ปนอยู่เลย

เขาไม่อยากจะเบื่องบนคิดว่าฟางชีวถึงคือจุดอ่อนของเขา

"คิดไม่ถึงรึ" ฟางชีวถึงโมโหจนปวดศีรษะ เขากะโดดผูลงจากเก้าอี้ พลงขึ้นหน้าดำจี๋เซียว "เมื่อก่อนข้าเคยบอกเจ้าแล้วว่าการค้าเช่นนี้อายุยู่เกี่ยว เจ้ามันกระหายอยากจะเป็นหลั่วบูเหวย* หรืออย่างไร ไม่สาดปัสสาวะสองตุตนเองเสียบ้างว่ามีความสามารถเช่นนั้นหรือไม่ เรื่องวุ่นวายที่เจ้าทำออกมา บัดนี้กลับทำให้ซึ่งเสียนต้องมาแบกหม้อ** แทน"

"คุณชายพูดถูกต้องทั้งหมด" จี๋เซียวยิ้มพลงพักหน้า "เป็นเซียวที่

* หลั่วบูเหวย เป็นพ่อค้าฝีมือคนหนึ่งในสมัยจั้นกั๋ว เขานำเงินก้อนโตจากการค้าขายผลักดันให้จื้ออู๋ขึ้นเป็นฮ่องเต้แห่งแคว้นฉิน ภายหลังได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าเมือง

** แบกหม้อ มาจากสำนวน 'แบกหม้อดำ' หมายถึงแบกรับความผิดที่ตนไม่ได้ก่อ

สะเพร่าเอง"

ท่าทางยอมรับผิดของเขายังคงเป็นเช่นเก่าก่อน

ฟางชีวถึงด่าต่อไม่ออก ได้แต่จ้องจี้เขียวนิ่งๆ อยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็สะบัดแขนเสื้อเตรียมจากไป "ช่างเถิด ในเมื่อเรื่องมาถึงจุดนี้ข้าจะไปคิดหาวิธีกับช่งเสวียนเอง เจ้าอยู่ที่นี้ก็พอ ห้ามไปที่ใดทั้งนั้น หากมีเรื่องใดข้าจะมาหา..."

แต่แล้วจี้เขียวกลับพุ่งมากอดเขาไว้จากด้านหลัง

"คุณชาย ท่านไปเถิด" จี้เขียวพูดเบาๆ

น้ำเสียงยามเอ่ยเรียกเขาว่าคุณชายนั่นเป็นเช่นเก่าก่อน

"เดิมข้าคิดว่าพวกเขาจะจ้างคนมาลอบสังหาร บัดนี้ดูท่าข้าอาจจะยังมีประโยชน์อยู่บ้าง พวกเขาจึงคิดใช้ท่านมาบีบข้า" น้ำเสียงของจี้เขียวค่อยๆ เปลี่ยนเป็นร้อนรน "พี่ใหญ่ช่งไปซื้อสินค้ายกจริง แต่เขาไปในนามพ่อค้าฟางชีวถึง หากทางการเริ่มสืบสวนเมื่อใด เรื่องนี้ย่อมสวามิภักดิ์ท่านแน่นอนถึงเวลานั้น...ข้าจะช่วยท่านออกมาไม่ได้"

เมื่อพูดมาถึงตอนท้ายจี้เขียวก็เผยสีหน้ากระวนกระวายออกมาวางๆ มือทั้งสองข้างกดลงบนบ่าของฟางชีวถึง เส้นเลือดในดวงตาเป็นสีแดงกำ

"คุณชาย ท่านหนีเถิด ท่านหนีไปแล้วพวกเขาจะมาหาข้าเอง"

เพียะ

ฟางชีวถึงตบหน้าเขาขาดหนึ่ง

การตบเมื่อครู่ทั้งรุนแรงทั้งเสียงดัง ทำเอาแก้มด้านขวาของจี้เขียวถึงกับ

บวมแดง

ใบหน้าทั้งดงามราวนกยูงกลายเป็นน่าขันไปทันที

จี้เขียวจับจ้องเขาด้วยความตะลึงงัน

"จี้เขียว ข้าหนีไปแล้วช่งเสวียนจะทำเช่นไร" คำพูดของฟางชีวถึงปราศจากความเย้ยหยัน เขาเพียงถ่ายทอดคำถามนี้ออกมาอย่างราบเรียบ "แล้วเจ้าจะทำเช่นไร"

"พี่ใหญ่ช่งจะไม่เป็นอะไร ข้าเองก็..."

จี้เขียวรู้ดีว่าตนกำลังไปปิด

เบื้องบนต้องการจับตัวฟางชีวถึงไปใช้เป็นอาวุธเพื่อควบคุมตน หากไม่มีฟางชีวถึง พวกเขาก็จะมากำจัดตนโดยตรง

ส่วนซึ่งเสรีวนจะยิ่งกลายเป็นตัวหมากที่ไร้ความสำคัญ หากไม่พบต้นตอการขัดแย้งความผิดไปตรงๆ ก็ไ้ว่าจะเป็นไปไม่ได้

ฟางชีวถึงหัวเราะออกมา

เขามีดวงตาเหมือนจิ้งจอก แต่ไหนแต่ไรเวลายิ้มมักดูห่างไกลจากคำว่าเจตนาดี คล้ายมีแผนการร้ายซ่อนอยู่เต็มท้อง

"เดิมทีข้าคิดจะขอภัยเจ้า เพียงแต่ไม่ได้พูดออกมา" ทว่าครานี้รอยยิ้มของเขากลับแผ่กลิ่นอายอ่อนโยนบางเบา ทั้งยังแฝงความเยือกหยิ่งที่บอกไม่ถูกเอาไว้ด้วย "แต่ว่าจี้เซียว เจ้านี้ช่างสมกับที่ข้าเล็งมาจริงๆ พวกเราเลือกในสิ่งเดียวกัน"

ต่อให้เป็นการหลอกลวงก็ต้องปกป้องอีกฝ่าย

ต่อให้ผลของเรื่องนี้จะทำให้อีกฝ่ายเจ็บปวด ต่อให้จะต้องถูกเกลียดก็ตาม

ดวงตาของจี้เซียวพลันเบิกกว้าง

"เด็กน้อย เจ้ายังอ่อนหัดเกินไป" ฟางชีวถึงยังได้ใจเตะเขาไปที่หนึ่ง "เรื่องราวใหญ่โตทั้งหลายเหล่าจื่อล้วนผ่านมามากแล้ว กับเหตุการณ์คราวนี้จะนับเป็นอะไร เจ้ารออยู่ที่นี้เถิด ข้าจะไปปรึกษาแผนรับมือกับพี่ใหญ่แห่งของเจ้า"

จี้เซียวรีบตามไปติดๆ "ข้าก็จะไปด้วย..."

"อย่าเพิ่มปัญหาให้ข้าเลยนะ" ฟางชีวถึงขมวดคิ้วพลงเอย "เรื่องนี้จะเริ่มต้นจากตัวเจ้า คิดจะไปที่ถูกกับข้าตอนนี้ กลัวคนอื่นบิ่บคั้นเจ้าไม่พอหรืออย่างไร"

จี้เซียวหยุดฝีเท้า

"วางใจเถิด หากข้าถูกคนจับตัวไว้ก็จะปู้นนอนในห้องขังเสีย จะได้ไม่ต้องเที่ยวไปเที่ยวมา" ฟางชีวถึงยัดเส้นยัดสายเตรียมจะเดินออกไป

"คุณชาย" จี้เซียวก้มหน้าขยับปากพึมพำ "...รีบกลับมานะ"

เหมือนกับตอนที่ฟางซิวถึงเพิงเก็บจี๋เซียวกลับมาหมาดๆ ทุกวันอีกฝ่ายจะยืนยิ้มอยู่หน้าประตูบ้านเขา ร้องบอกเสียงดังว่า 'คุณชาย รีบกลับมาซะ'

"รู้แล้ว พุดมากจริง" ฟางซิวถึงตอบด้วยถ้อยคำร้ายกาจ

จี๋เซียวพลันตระหนักได้ว่าเรื่องนี้ก็เป็นฟางซิวถึงกับพี่ใหญ่ซึ่งที่คอยตามล้างตามเช็ดให้เขาอีกแล้ว

แม้ฟางซิวถึงจะพุดด้วยท่าที่สบายๆ แต่ในใจก็เชื่อว่าจะไม่กระวนกระวายจริงอยู่ว่าช่วงหลายปีมานี้เขากับซ่งเสวียนร่อนเร่ผ่านเมืองและแคว้นต่างๆ มากมาย ระหว่างทางก็นับว่าเคยผ่านคลื่นลมอุปสรรคมาบ้าง แต่ระดับองค์ชายนั้น นักต้มตุ๋นเช่นพวกเขาไหนเลยจะรับมือไหว

ยังคิดว่าซ่งเสวียนยังอยู่ในคุก ใจของเขายังเต้นเหมือนรัวกลอง คิดอยู่ตลอดว่าหากไม่ไหวจริงๆ เขาเพียงเปลี่ยนตัวเอาซ่งเสวียนออกมาก็สิ้นเรื่อง

อย่างไรตัวเขาก็ยังมีคุณค่าให้ใช้ประโยชน์ได้บ้าง คงไม่ถึงกับโดนตัดหัวในทันที

ความคิดของฟางซิวถึงสับสนวุ่นวาย แต่แล้วเมื่อผลึกประตูออกไป กลับเห็นจื่อวันชี่ยืนพิงกำแพงอยู่ข้างนอก สายตาคู่นั้นเย็นเยียบว่างเปล่า

เขารู้ทันทีว่าเรื่องนี้ได้บานปลายใหญ่โตแน่ๆ

บทที่ 53

องค์ชาย

"คุณเสร็จแล้วหรือ" จื่อวินชีเล็กคิ้วถามด้วยสายตาราบเรียบ แม้ตัวอีกฝ่ายไม่สูงนัก ทว่าความน่าเกรงขามที่แผ่ออกมากลั่นกดข่มฟางชีวถึงเอาไว้ได้ อยู่หมัด

"คุย...คุยแล้ว" เขากะแอมออกมาครั้งหนึ่ง

"พาเข้าไปหาซ่งเสวียน" สีหน้าของจื่อวินชีสงบนิ่ง

"ไม่ได้" ฟางชีวถึงรู้สึกหงัสนิ่ง "ซ่งเสวียนสั่งข้าเอาไว้ว่าอย่าให้เจ้ายุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้เด็ดขาด..."

"เช่นนั้นเจ้ามีวิธีหรือ" จื่อวินชีดวงตาใสกระจ่าง มองไม่เห็นความกระวนกระวายสักนิด แต่ฟางชีวถึงกลับรู้สึกถึงแรงกดดันไร้รูปแบบอย่าง "เจ้าพิสูจน์ได้หรือว่าเขาไม่มีความผิด หรือคิดจะพาเขาแหกคุก? แม้แต่ตัวเจ้าเองยังปกป้องไม่ได้เลย"

ฟางชีวถึงพลันรู้สึกวุ่นวายตรงหน้ารับมือยากกว่าจีเซียวมากนัก

คำพูดไม่กี่ประโยคของจื่อวินชีสามารถต้อนให้คนจนมุม เขาไม่ต่อความยาวกับฟางชีวถึงอีก เพียงสะบัดแขนเสื้อเดินตรงเข้าไปในเรือนแล้วจ้องจีเซียวไม่วางตา "เจ้าทำงานให้องค์ชายองค์ใด คนที่ติดต่อกับเจ้าชื่อว่าอะไร"

จีเซียวแทบไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับจื่อวินชี ในเมื่อรู้เพียงคร่าวๆ ว่าอีกฝ่ายเป็นน้องชายของซ่งเสวียน ไหนเลยจะยอมบอก "เกี่ยวอันใดกับเจ้าด้วย"

จื่อวินชีกลับไม่ได้หุดหงิดแม้แต่น้อย "คนนั้นมีนามว่าจู่หวน?"

จีเซียวซ่งกักก่อนจะจ้องเขาเซม้ง "เจ้ารู้ได้อย่างไร เป็นคนขององค์ชายสาม เช่นกันรึ"

จื่อวินที่นั่งลงที่ตำแหน่งประธานของโต๊ะ สายตาสงบนิ่ง ท่าทางดูไม่กระอักกระอ่วนสักนิด รวากับว่าเขาเกิดมาเพื่อเป็นคนที่อยู่เหนือกว่าผู้อื่น

สิ่งนี้ทำให้แววตาของจีเซียวแปรปรวนไม่อาจนิ่งสงบ ยามอยู่ข้างกายซ่งเสวียนนั้นจื่อวินซื่อเรียบร้อยเชื้อฟังยิ่ง ทำให้ทุกคนล้วนมองข้ามตัวตนของเขาไป แต่เมื่อแยกจากซ่งเสวียน จื่อวินซึกลับดูสุzumและมีประสบการณ์ยิ่งกว่าพวกเขาทุกคน

กลับเป็นฟางชีวถึงเองที่ได้ยินคำพูดของจีเซียวแล้วอดตะลึงไม่ได้ "องค์ชายสาม? เจ้าไปพัวพันกับเขาได้อย่างไร เขาไม่ได้ตายไปแล้วรึ"

"แม้องค์ชายสามจะไม่เป็นที่โปรดปราน แต่ก็เป็นที่เลื่อมใสของฮ่องเต้ อูรูหิวตายอย่างไรก็ใหญ่กว่าม้า*" จีเซียวอธิบายจะฉาน "คำเกลี้ยไยต้องสนใจว่าเป็นที่โปรดปรานหรือไม่ ใครเปิดทางในฝั่งทางการให้พวกเขาได้ พวกเราก็ทำงานกับเขาเท่านั้นเอง"

การลักลอบขนเกลือเถื่อนที่ว่าส่วนมากล้วนขัดต่อกฎหมาย แต่กลับได้รับความคุ้มครองจากทางการ

"ข้าไม่เคยเห็นองค์ชายสามกับตา พระองค์เป็นถึงราชวงศ์สูงส่ง ไหนเลยจะเคยลงมาจัดการด้วยตนเอง ทั้งหมดล้วนเป็นองครักษ์ข้างกายพระองค์คอยติดต่อพวกเรา ซึ่งก็คือจื่อห่วนผู้นั้น คนที่จัดฉากใส่ร้ายพวกเราย่อมเป็นเขาเช่นกัน" จีเซียวเล่าต่อโดยไม่ปิดบัง สุดท้ายยังอดพูดทิ้งท้ายไม่ได้ว่า "ข้าเองก็คิดว่าองค์ชายสามนั้นตายไปแล้ว คงไม่มายุ่งวุ่นวายกับพวกเราอีก แต่ใครจะไปคิดล่ะ..."

หลังจากพูดคุยกับซ่งเสวียนไปเมื่อไม่กี่วันก่อน เขาตัดสินใจเข้าหาฟางชีวถึงและช่วยสนับสนุนอย่างเปิดเผย ที่จริงก็มีเหตุผลนี้รวมอยู่ด้วย

จีเซียวคิดว่าองค์ชายสามสิ้นพระชนม์ไปแล้ว ผู้ที่อยู่ใต้บัญชาย่อมเป็น

* อูรูหิวตายอย่างไรก็ใหญ่กว่าม้า เป็นสำนวน หมายถึงต่อให้ลำบากอย่างไรก็ยังมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีกว่าคนอื่น

เหมือนต้นไม้ล้มล้มกิ่งกระเจิง* ไหนเลยจะมีเวลามาสนใจพ่อค้าเกลืออย่างพวกเขา

ทว่าใคร่ครวญเป็นพันหมื่นตลบก็ยังคงคิดไม่ถึงว่าสุดท้ายอีกฝ่ายจะพุ่งเป้ามาจัดการฟางชีวถึง

ว่ากันถึงที่สุดแล้วพ่อค้าเกลือชั้นล่างอย่างพวกเขา ต่อให้มีชื่อเสียงเพียงใด เรียกกลมเรียกฝนได้เพียงใดก็เป็นแค่สุนัขรับใช้ตัวหนึ่งของคนข้างบน คิดจะสังหารก็สังหาร ไม่มีพื้นที่เหลือให้ถอยหนีแม้แต่หน่อย

ฟางชีวถึงขัดดอกชัดใจ "คนเบื้องบนใจไม่ไว้ระก้านทุกคน เจ้าไม่รู้หรือไร วันนี้อंकชายสามตายไปคนหนึ่ง เขาจะไม่มีสตรีมีบุตรมาจัดการเจ้าเสียหรือ"

"ข้าไม่มีสตรี แล้วก็ไม่มีบุตรด้วย"

"ชนชั้นสูงพวกนี้สกปรกนัก ต่อหน้าว่าไม่มีลับหลังก็มัก..." ฟางชีวถึงพลันตระหนักได้ว่าประโยคเมื่อครู่คนพูดหาใช่จี้เซียว และประธานของประโยคคือคำว่า 'ข้า'

ทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบบกิล

จื่อวินชีสีหน้าเรียบเฉยขณะเย้ยต่อ "ลับหลังก็ไม่มี"

ฟางชีวถึงกับจี้เซียวจ้องเขาคล้ำกับกำลังไตร่ตรองคำพูดเมื่อครู่

คนที่หัวเราะแห้งๆ ขึ้นมาก่อนคือฟางชีวถึง "เรื่องล้อเล่นเช่นนี้จะมาพูดพล่อยๆ ไม่ได้..."

"ข้าไม่ได้ล้อเล่น ข้าคือองค์ชายสามจื่อวินชี และข้ายังไม่ตาย" เขาพูดเสียงเรียบ "เจ้าไปถามช่งเสวียนดูก็ได้"

"แต่หากเจ้าคือจื่อวินชีจริง พี่ใหญ่ช่งคงไม่มีทางถูกจับเข้าคุก" จี้เซียวจับจ้องทุกความเปลี่ยนแปลงบนใบหน้าเขา

"นั่นเพราะจู่เหว่นไม่ใช่คนของข้า" จื่อวินชีใช้ช้อนนิ้วเคาะโต๊ะเป็นจังหวะ "มีคนของข้าคนหนึ่งทรยศ เดิมทีข้ายังไม่แน่ใจว่าเป็นใคร ตอนนั้นแน่ใจแล้ว"

ระหว่างทางกลับเมืองหลวงเขาพบเจออันตรายอยู่บ่อยครั้ง คิดแล้ว

* ต้นไม้ล้มล้มกิ่งกระเจิง เป็นสำนวน หมายถึงเมื่อผู้มีอำนาจหมดอำนาจสาสนาลง คนที่เคยพึ่งพายอมแตกฉาน ชานเซ็น

คงเพราะจู้ห่วนผู้พี่ชายเขาออกไป

เขามือองครักษ์สิบกว่าคน บางคนอยู่ข้างกาย บางคนถูกวางตัวเอาไว้ข้างนอกเพื่อรับผิดชอบเรื่องการค้า แต่ละคนนั้นเขาล้วนใช้วิธีการเฉพาะเพื่อควบคุมให้อยู่ในกำมือและไม่กล้าทรยศ

ทว่าคนคำนวณมิสู้ฟ้าลิขิต* สุดท้ายก็ยังมีคนทรยศโผล่มา

สำหรับจื่อวินี่แล้วเรื่องนี้ยังไม่เกินความคาดหมายนัก

สิ่งที่เขารู้สึกว่าค่อนข้างเกินความคาดหมายก็คือจู้ห่วนผู้พี่ไม่เพียงขายร่องรอยของเขา แต่ยังทำการค้าลับหลังเขาอยู่ข้างนอกด้วย

คิดดูแล้วแม้ว่าการค้าของเถื่อนเหล่านี้จะทำในนามของเขา ทว่าถ้าโรกลับไหลเข้ากระเป๋าเจ้าของกิจการที่แท้จริงอย่างจู้ห่วนทั้งหมด

หากไม่ใช่เพราะบังเอิญมาเจอเรื่องนี้เข้า ต่อให้สุดท้ายเขาไม่ตายและกลับไปถึงเมืองเซ็งจิงได้สำเร็จ ข้าเรือกก็ต้องแบกรับข้อหานี้แทนอีกครั้ง โดนใส่ความว่าเป็นผู้อยู่เบื้องหลังที่คอยเกื้อหนุนพวกพ่อค้าเกลือเหล่านี้

"จู้ห่วนเป็นองครักษ์ของข้า แต่ไม่ใช่คนของข้า คนที่ควบคุมพ่อค้าเกลืออย่างพวกเจ้าก็ไม่ใช่ข้า เรื่องการจัดฉากใส่ร้ายฟางชีวถึง จีบเซ่งเสวียนเข้าห้องขังที่จวนว่ากรั่น ข้าก็ไม่มีส่วนรู้เห็นแม้แต่น้อย" จื่อวินี่ชี้ว่า "แต่ข้าคือองค์ชายสามตัวจริง"

พูดมาถึงตรงนี้ดวงตาของเขาพลันฉายแววเยาะหยันออกมา

ในห้องยังคงเงียบสงัด

โจจรงฟางชีวถึงไม่ยอมยอมรับเรื่องนี้เลย

แม้จะรู้ว่าหากจื่อวินี่กล้าให้เขาไปตามเซ่งเสวียน เรื่องนี้ก็คงเป็นความจริงแปดถึงเก้าส่วน

แต่เมื่อครู่เขากับจี้เซียวเฟิงจะพูดถึงองค์ชายสามกันว่าอย่างไรนะ

อุรุหิวตายอย่างไรก็ใหญ่กว่าม้า? ใจไม่ใช่ระกำ? สกปรกนัก...

ฟางชีวถึงแทบอยากจะพุ่งตัวเข้าจวนว่ากรั่นไปรื้อหมัดใส่เซ่งเสวียนสักยก

ไหนบอกว่าเป็นน้องชายเจ้า ไหนบอกว่าเก็บเขามาจากโรงโจรป่า

* คนคำนวณมิสู้ฟ้าลิขิต หมายถึงวางแผนอย่างไรก็ไม่อาจสู้กับลิขิตของสวรรค์

หลอกหลวงทั้งเพ!

ออกไปร่อนเร่พเนจรมารอบหนึ่ง เก็บสุนัขกลับมาสักตัวก็แล้วไปเกิดไหนเลยยังต้องเก็บองค์ชายมาด้วย ทั้งยังปิดบังทุกคนอย่างแนบเนียนถึงเพียงนี้อีก

ฟางชีวถึงไม่รู้จริง ๆ ว่าตนควรแสดงท่าทีอย่างไรเมื่อต้องเผชิญหน้ากับจื่อวินซี

อย่างน้อยช่งเสวียนก็มีชาติกำเนิดจากสกุลช่ง ลูกพี่ลูกน้องของเสนาบดีซึ่งเป็นถึงซูเฟย นับว่ามีเลือดเนื้อเชื้อไขเกี่ยวข้องกับราชสำนักอยู่บ้าง ทว่าฟางชีวถึงมีพื้นเพมาจากตระกูลพ่อค้าโดยแท้จริง แม้จะใช้ชีวิตรุ่มรวยสมบูรณ์ ทว่าบรรดาเชื้อพระวงศ์ล้วนเป็นคนสำคัญที่เขาไม่เคยเห็นหน้ามาก่อน ยามที่ต้องรับมือกับจื่อวินซีจึงรู้สึกมีนังไปชั่วขณะ

"พาเข้าไปหาช่งเสวียน" ดวงตาของจื่อวินซีกลับแจ่มใสยิ่ง มองไม่ออกถึงความร้อนรนและยังคงแฝงไว้ด้วยแรงกดดันที่มองไม่เห็น "ข้าจะไม่พูดเป็นครั้งที่สาม"

"...ไม่ได้"

ฟางชีวถึงเอ่ยสองพยางค์นั้นออกมาอย่างยากลำบาก

"ช่งเสวียนไม่ให้เจ้าไป เขาต้องคิดเผื่อเอาไว้แล้วแน่ๆ" แม้จะตกใจเรื่องสถานะของจื่อวินซี ทว่าสมองของฟางชีวถึงก็ยังกระจำแจ้ง "เขาไม่ยอมพาเจ้าไป แปรถึงเก้าส่วนคงเพราะกลัวว่าจะเปิดเผยสถานะของเจ้า"

เรื่องอื่นเขาอาจไม่เข้าใจถ่องแท้ แต่ตลอดทางช่งเสวียนปิดบังเรื่องราวของจื่อวินซีเอาไว้มิดชิด กระทั่งตัวเขายังไม่ได้ยินแม้แต่ข่าวลือ เห็นได้ชัดว่าสถานะของจื่อวินซีนั้นสำคัญมาก อาจถึงขั้นเป็นอันตรายต่อชีวิตของเจ้าตัวเลยก็ได้

"ข้าเชื่อว่าเรื่องทั้งหมดนี้เจ้าไม่ได้เป็นคนสั่งการ" ฟางชีวถึงเอ่ย "แต่ในเมื่อไม่เกี่ยวข้องกับเจ้า..."

"ไม่เกี่ยวข้องกับข้า?" จื่อวินซีพลันดัดบท "เรื่องของช่งเสวียนไม่เกี่ยวข้องกับข้า?"

ฟางชีวถึงยังไม่แน่ใจในความสัมพันธ์ของคนทั้งสอง ถึงขนาดที่ไม่เข้าใจว่าเหตุใดช่างเสวียนจึงมาเกี่ยวพันกับองค์ชายได้ พอได้ยินจื่อวินชี้ย้อนถามเช่นนี้ เขาก็ยิ่งนิ่งงัน

"ตอนนี้คนที่ช่วยช่างเสวียนได้มีเพียงข้า" จื่อวินชี้เอ่ยเสียงเรียบ "จะเชื่อฟังเขาหรือจะปกป้องชีวิตเขา เจ้าก็เลือกเองแล้วกัน"

ดออยา

บทที่ 54

ย้ายบุปผา

ช่งเสวียนตื่นแต่เช้าตรู่

ในห้องซึ่งไม่มีแนวคิดเรื่องเข้าค้ำ ถึงอย่างไรในนี้ก็มืดสลัวเสมอ ไม่มีแสงตะวันใดเล็ดลอดเข้ามาได้ แม้ว่าห้องของช่งเสวียนจะมีหน้าต่างอยู่ แต่มันก็เป็นเพียงช่องรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัสเล็กๆ พอให้แสงส่องเข้ามาเท่านั้น

ตอนที่ผู้คุมมาส่งอาหารยังรู้สึกประหลาดใจ "อาจารย์ช่งตื่นเช้าจริง"

ช่งเสวียนรับอาหารมาแล้วเอ่ยว่า "ยังดีอยู่ เมื่อวานตาขาว้ากระตุกตลอด นอนไม่ค่อยหลับ"

"นี่ไม่นับว่าเป็นกลางดี" ตาซ้ายกระตุกทรัพย์ ตาขวากะตุกภัย" ผู้คุมตอบทสทนา ทันใดนั้นก็ตระหนักได้ว่าไม่ถูกต้อง "ปากชานี้ละ มาพูดจาเหลวไหลต่อหน้าอาจารย์เสียได้"

ช่งเสวียนผินยิ้ม แม้เขาจะไม่เชื่อคำพูดนั้น แต่ในใจกลับรู้สึกว่าร่าเริงอย่างน่าประหลาด

ถึงอย่างไรตัวเขาก็ติดอยู่ที่นี้ไม่รู้เรื่องโลกภายนอกแม้แต่บ่อย มีหน้าซำยังกังวลว่าสถานะของจื่อวันซืออาจถูกเปิดโปง ไหนเลยจะสงบใจลงได้

วันก่อนฟางซิวถึงมาเยี่ยมเขาไปแล้วก็จริง แต่หลังจากนั้นอีกฝ่ายกลับไม่โผล่หน้ามาเลย

คิดแล้วช่งเสวียนก็รู้สึกกังวลขึ้นมาเล็กน้อย

"ตื่นเช้าหน่อยก็ดี คาดว่าท่านเจ้าเมืองน่าจะใกล้พิจารณาคดีแล้ว อย่าให้

ถึงเวลาพวกท่านต้องรีบเร่งมาปลุกข้าเลย" ซ่งเสวียนว่า

ผู้คุมฟังแล้วก็โบกมือรัว "ข้าว่าไม่จำเป็นหรอก ท่านเจ้าเมืองยุ่งยิ่งนัก เกรงว่าสองสามวันนี้อาจไม่มีใจมาพิจารณาคดีด้วยซ้ำ"

ซ่งเสวียนชะงักเล็กน้อย "อะไรกัน จับใจรึใหญ่ที่ได้หรือ"

"ไหนเลยจะเป็นเช่นนั้น มีคนใหญ่คนโตมาเยี่ยมพวกเราต่างหาก"

ผู้คุมว่า

ซ่งเสวียนรู้สึกสังหรณ์ใจไม่ดี เขาหยิบก้อนเงินหนึ่งเจี๋ยมายัดใส่มือผู้คุม ใบหน้ายังมีรอยยิ้มอยู่สามส่วน "ที่นี่น่าเบื่อยิ่ง มิสู้ท่านเล่าให้ข้าหน่อยฟังสักหน่อยเถิด ข้าหน่อยจะได้เตรียมใจเอาไว้ให้ดี"

"เรื่องนี้ไม่เกี่ยวข้องกับอาจารย์หรอก" ผู้คุมรับเงินมา สีนํ้ายินดียิ่ง "แต่พูดกับท่านสักหน่อยคงไม่เป็นไร ท่านเพียงฟังช่วงเวลาสักพอ อย่าได้เอาไปพูดต่อข้างนอกเล่า...ท่านรู้จักองค์ชายสามหรือไม่"

ซ่งเสวียนคิดว่ากระตุกเล็กน้อย "คนที่ตายไปช่วงก่อนหน้านี้ล่ะหรือ"

"ใช่ เขานั้นล่ะ" ผู้คุมกระซิบเสียงเบา "เรื่องนี้พูดไปกับภิลิกันก์ องค์ชายสามผู้นี้ล่ะ...ไม่ได้ตายหรอก เหมือนว่าเขาหนีเอาชีวิตรอดมาได้ หลังดันดันมาตลอดทางก็ถึงเมืองซือฟางของเรา ตอนนี้ท่านเจ้าเมืองกำลังสั่งให้รายงานขึ้นไป จะได้จัดทหารคุ้มกันเขาเดินทางกลับเมืองหลวง ระยะนี้จวนว่าการยุ่งวุ่นวายกันไปหมด ไหนเลยจะมีเวลามาพิจารณาคดีอีก"

ซ่งเสวียนหูอื้อไปตั้งแต่ตอนผู้คุมเริ่มพูดถึงองค์ชายสาม ยิ่งได้ยินอีกว่า องค์ชายสามหนีเอาชีวิตรอดมาได้ก็ยิ่งขัดแย้งแก่ใจ ไม่ว่าในน้ำเต้าของจิ๋ววินซี จะขายยาอะไรอยู่ สุดท้ายเรื่องนี้ต้องเกี่ยวข้องกับเขาแน่นอน

สุดท้ายฟางชีวถึงก็ปากร่ำจนได้

เรื่องที่สำเร็จมีไม่พอ เรื่องที่ล้มเหลวกลับมีล้นเหลือ

ต่อให้ปากติซ่งเสวียนเป็นคนใจเย็นเพียงใด ครั้งนี้เขาก็ทนไม่ไหวอยากตำราดาสหายเช่นกัน

ศัตรูอยู่ในที่มืด จิ๋ววินซีอยู่ในที่แจ้ง

สำหรับจิ๋ววินซี การปล่อยให้ทุกคนคิดว่าองค์ชายสามตายไปแล้วยอม

ปลอดภัยกับเขาที่สุด

ตลอดทางที่ผ่านมาซึ่งเสวียนระวังเป็นพันอย่างระแวงเป็นหมื่นประการ บัดนี้เขาเพิ่งโดนซึ่งอยู่ในจวนว่าการไม่ถึงสามวัน แม้แต่การพิจารณาคดีกำหนดโทษก็ยังไม่เริ่มด้วยซ้ำ แต่จื่อวันซึกกลับเปิดเผยสถานะของตนออกมาเองโดยตรง คิดแล้วจะไม่ให้เขาโกรธได้อย่างไร

คราวนี้แม้แต่อาหารเข้าเขาก็ไม่ยอมกินแล้ว ได้แต่รอฟางชีวิตถึงมาให้มันถึงที่

ผู้คุมเห็นเขาไม่หิบบ้วนก็ยิ้มพลางเอ่ยว่า "หากอาจารย์มีอะไรที่อยากกินขอเพียงบอกมา พวกเราจะวิ่งไปซื้อมาให้"

กระทั่งอีกฝ่ายหันกายเดินพ้นไปจากหน้าประตูห้องซึ่งเสวียนถึงได้ยินเสียงผู้คุมคนนั้นตะคอกผู้ต้องหาคนอื่นๆ สักให้ทำนั่นทำนี่โหวกเหวกดังลั่น เห็นได้ชัดว่าผู้คุมเหล่านี้ล้วนเฉลียวฉลาด แล่นเรือตามลมได้คล่องแคล่วยิ่งกว่าผู้ใด

จนผ่านเวลาเที่ยงไปฟางชีวิตถึงก็มาหาเขาด้วยท่าทางห้วนเกรงดังคาด แรกเริ่มคงเตรียมการมาพูดบางอย่าง ทว่าสีหน้าโกรธเคืองของซึ่งเสวียนกลับทำให้เจ้าตัวเปลี่ยนไปหัวเราะแห้งๆ แทน "เจ้า...รู้หมดแล้วรี"

แม้ซึ่งเสวียนนึกอวยการะบายโทษะ แต่เมื่อเห็นคนชอบข่มร่าอย่างฟางชีวิตถึงเปลี่ยนมามีท่าทีเช่นนี้ก็พูดอะไรไม่ออก ได้แต่ทำหน้าบึ้งตึง "เจ้ารับปากข้าเอาไว้ได้อย่างไร"

"ข้าไปคิดบัญชีกับจี้เซียว ใครจะรู้ว่าเด็กน้อยบ้านเจ้า...อาชีจะมาพัวอยู่นอกประตู" ฟางชีวิตถึงคิดถึงสถานะของจื่อวันซึกแล้วต้องระวังปากขึ้นมาหลายส่วน "ก่อนหน้าเจ้าก็ไม่เล่าให้ชัดเจน ข้าจะไปคิดได้อย่างไรว่าเรื่องราวของเขาจะซับซ้อนเพียงนี้"

ซึ่งเสวียนพอจะเดาได้รางๆ ในเมื่อจื่อวันซึกมาเยือนจวนว่าการและเปิดเผยสถานะอย่างเอิกเกริกเช่นนี้ แสดงว่าทางด้านฟางชีวิตถึงกับจี้เซียวคงรู้เรื่องกันหมดแล้ว

เขายกชายชุดพลางหย่อนตัวนั่งลง ทำเอาฟางชีวถึงจำต้องนั่งพื้น คุยกับเขาผ่านลูกกรงด้วย

"ก่อนหน้านี้ที่ข้าปิดบังก็เพื่อความปลอดภัยของอาชี แม้เจ้าจะไม่พูดออกไป แต่ยังมีคนรู้เรื่องนี้น้อยเพียงใดยิ่งดี" ช่งเสวียนเอ่ยซ้ำๆ "ภายหลังที่ไม่บอกเจ้าก็เพราะที่นี้เป็นจวนของทางการ หน้าต๋างมีหูประตู่มีช่อง จะบอกกล่าวกันใจแจ้งแจ้งได้อย่างไร"

ฟางชีวถึงเข้าใจความคิดของสหายเกินกว่าจะถือสาด้วยเรื่องเล็กๆ เช่นนี้ เขาใช้เวลาที่เหลือบอกเล่าข้อมูลที่ได้มาสองวันนี้แก่ช่งเสวียนแทน

เรื่องของจี้เซียว การค้าเกลือ และจื่อวินชี เมื่อรวมเข้าด้วยกันก็ราวกับ เป็นกลุ่มก้อนแห่งความวุ่นวาย ทำเอาฟางชีวถึงพูดจนปากคอแห้งผาก

ช่งเสวียนส่งน้ำซ้ากาหนึ่งให้เขาผ่านซี่กรง ฟางชีวถึงดื่มอีกๆ แล้วพบว่า น้ำยังคงอุ่นอยู่ ใบชาที่เป็นชาใหม่ของปีนี้ ถึงตอนนี้จึงอดกระแนะกระแหนไม่ได้ "พวกเราอยู่ข้างนอกวิ่งวุ่นกันหาแทบขาด เจ้าอยู่ที่นี้ใช้ชีวิตสุขสบายดีจริงนะ"

ช่งเสวียนยิ้มพลางเอ่ย "มีเงินจ้างฝีมือแบ่งได้* กฎของที่นี้ แม้ผู้อื่นไม่รู้ แต่เจ้าจะไม่รู้เซียวหรือ"

ฟางชีวถึงเคอะลั่น "ก็ใช่ ข้าว่าเจ้าก็ไม่จำเป็นต้องกังวลแล้ว มีอาชีของเจ้า คำห่วยอยู่ ใครจะกล้าทำให้เจ้าลำบาก"

ช่งเสวียนสายศีระะ ใบหน้าพลันฉายแววนิ่งขมยิ่งกว่าเดิม "ไม่ตายตาย เช่นนั้นหรือ หากสถานะของอาชีเรียกกลมเรียกฝนได้จริง ข้าก็ยิ่งต้องคุ้มกันเขา ตลอดทาง" เขาเอ่ยต่อเสียงเบา "อีกอย่างคนที่อยู่หลังม่านนั้นนะ ถึงกับซื้อตัว องครักษ์ข้างกายแล้วอาศัยสถานะของอาชีมาควบคุมพวกพ่อค้าเกลือ เขา จะเป็นเพียงคนธรรมดาได้หรือ อย่างน้อยๆ ก็ต้องเป็นคนสำคัญระดับเดียวกัน ถึงจะกล้าอ้างชื่อเพื่อยิงธนูดอกเดียวได้เหยี่ยวสองตัวเช่นนี้ นอกจากเขาได้ ผลประโยชน์แล้ว ยังโยนภาระไปตกบนหัวอาชีได้ด้วย"

ฟางชีวถึงฟังแล้วถึงกับตะลึงงัน "เจ้ากำลังบอกว่า..."

* มีเงินจ้างฝีมือแบ่งได้ เป็นสำนวน หมายความว่าหากใช้เงินเป็นเครื่องล่อใจก็สามารถว่าจ้างคนให้ทำงาน ต่างๆ ได้ ไม่ว่าคนคนนั้นจะเต็มใจหรือรู้สึกผิดหรือไม่ก็ตาม

เมื่อซ่งเสวียนทำมือบอกลให้เงียบ อีกฝ่ายจึงผีนกลืนคำพูดครึ่งหลังลงไป ฟางชีวถึงถอนหายใจออกมาเบาๆ "หากเป็นเช่นที่เจ้าว่าจริง เรื่องนี้ ก็ยังไม่รู้จะผูกโยงอย่างไร พรุ่งนี้เจ้าอยากกินต้มอะไรก็บอกมาเถอะ ข้าจะหา มาให้ อย่างน้อยต้องให้เจ้ากินอิ่มหน้าเสียก่อนค่อยเดินทาง"

ซ่งเสวียนพลันหลุดหัวเราะ ทั้งยังยื่นมือผ่านลูกกรงไปต๋อยฟางชีวถึง หมดหนึ่ง "ใส่หัวไปเลย ก่อนตายข้าจะลากเจ้าลงมาด้วย ไม่มีทางปล่อยให้เจ้า รอดไปคนเดียวแน่"

ฟางชีวถึงแยกเขี้ยวยิงฟันพูดจาเหลวไหลอยู่ครู่หนึ่ง บรรยาอากาศตึงเครียด แต่เดิมนคลายหายไปในพริบตา

ซ่งเสวียนถาม "แล้วอาชีเล่า เขาไม่ได้ไวยวายจะมหาข้าหรือ"

เขารู้ชัดทีเดียวว่าจื่อวินซิ่นสยเป็นเช่นไร

"เดิมก็ไวยวายจะมาอยู่หรือ" ฟางชีวถึงยื่นคอ "เพียงแต่จี้เขี้ยวห้ามเขา ไว้ได้"

"จี้เขี้ยว?" ซ่งเสวียนไม่เข้าใจว่าเหตุใดสองคนนี้จะมาสนิทกันได้

"อืม ไม่รู้ว่าพวกเขาสองคนปรึกษาอะไรกัน ทั้งยังบอกไม่ให้ข้าสอดมือ เข้าไปยุ่งด้วย แต่ดูจากสีหน้าจี้เขี้ยวก็รู้แล้วว่าเขามีความคิดแปลกๆ อยู่เต็มท้อง เช่นกัน" พูดมาถึงตรงนี้ฟางชีวถึงก็ผายมือ "ครั้งนี้พวกเราสองคนกลายเป็น ตาเฒ่าไร้ประโยชน์จริงๆ เสียแล้ว"

สหายสองคนสบตากัน ช่วงขณะหนึ่งกลับรู้สึกแปลกแปร่งอยู่บ้าง

ปกติหากพบเจอเรื่องอันตรายอันใด ล้วนเป็นพวกเขาสองคนที่ต้อง ลงแรงกายแรงใจ เค้นสมองคิดวิธีการช่วยเหลือตนเอง

บัดนี้ผู้ประสบเรื่องทุกข์ยากสองคนกลับมานั่งดื่มชาพูดคุยกันอย่าง สบายใจ ส่วนข้างนอกก็มีคนอื่นมาวิ่งวุ่นแทน ทั้งยังบอกไม่ให้พวกเขา เข้าไปยุ่งอีก

ฟางชีวถึงอดถามไม่ได้ "เจ้ารู้สึกอย่างไรบ้าง"

ซ่งเสวียนหยุดคิดชั่วครู่ถึงเอ่ย "ข้าค่อนข้าง...ไม่ชิน"

ฟางชีวถึงหัวเราะเล็กน้อย "แต่ข้าไม่เหมือนเจ้า ข้ารู้สึกเหมือนเลี้ยงลูก

มาหลายปี ในที่สุดลูกก็ทำงานแทนตาเฒ่าอย่างช้าได้แล้ว"

ซ่งเสวียนเห็นมุมปากของฟางซิวถึงดูภาคภูมิใจรู้ว่าเขาปรับความเข้าใจกับจี้เซียวแล้ว เวลานี้จึงอดหัวเราะเย้ยหยันไม่ได้ "เมื่อก่อนเจ้าพุดถึงจี้เซียวว่าอย่างไรนะ เอาไว้ช้าจะไปเล่าให้เขาฟังครบทุกประโยคเลย"

"ซ่งเสวียน! เจ้าเป็นสหายผู้ใดกันแน่" ฟางซิวถึงถลึงตาใส่เขาอย่างเกรี้ยวกราด

"ยอมเป็นสหายเจ้า" ซ่งเสวียนอ่อนน้อมช้า "เพียงแค่เจ้าดูเอาเถิด บัดนี้จี้เซียวเป็นเจ้าแก่จี้แล้ว นับว่ากว้างขวางกว่าเจ้ามาก ช้ายอม..."

ฟางซิวถึงโมโหจนจะต่อยอีกฝ่ายผ่านลูกกรง แต่จิตใจที่ซ่งเสวียนถอยหลบออกไปเสียก่อน ช้าร้ายยังไม่ลืมส่งสายตามายั่วเย้าเขาอีก

"เจ้าแก่ตายอยู่ที่นี้เสียเถิด!" ฟางซิวถึงเดินพืดพืดจากไปโดยไม่หันหลังกลับ

大国师，大骗子 2

Da Guo Shi Da Pian Zi 2

ราชครูนักต้มตุ๋น 2

สิงข้งเซียง เซียน

ศีกกาล แปล

จำนวน 344 หน้า

ราคา 389 บาท

《大国师，大骗子》

Da Guo Shi Da Pian Zi

Copyright © 2025 by 刑上香 Xing Shang Xiang

Thai language translation rights arranged with

Zhiyuan Yuedu (Guangzhou) Literature Information Technology Co., Ltd.

Thai language copyright © 2025 by Jamsai Publishing Co., Ltd.

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-3412-5

ภาพประกอบ Three_stones1

ออกแบบฟอนต์ Chattriya sr

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 02 840 4888

www.facebook.com/everyyyyyy

everybooks@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนนม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 02 423 9999 Fax 02 449 9561-3

www.naiin.com

เมื่อ**ซ่งเสวียน**ตกหลุมพรางจนต้องเข้าไปนอนในคุก
จื่อวั้นจึงต้องออกโรง ยอมเปิดเผยฐานะที่แท้จริงออกมา!

แม้เบื้องหลังคดีค้าเกลือเดือนอาจจะเชื่อมโยงไปถึงมือมืดหลังม่าน
ทว่าสิ่งสำคัญที่สุดในตอนนี้คือการส่งจื่อวั้นกลับเมืองหลวงโดยสวัสดิภาพ
การเดินทางที่แสนอันตราย ทั้งยังมีคนหมายเอาชีวิตตลอดเวลา
พวกเขาจึงต้อง**รับมือกับศัตรูทั้งในที่แจ้งและที่ลับ**

แต่ใครจะไปคิดว่าพอถึงเมืองหลวงอันไม่คุ้นเคย ซ่งเสวียนกลับโดดเด่นขึ้นมา
แม้จะดำนุ่นหลอกลวงคนไปทั่ว แต่ก็ไม้อาจปฏิเสธ**ความสามารถพิเศษ**ที่เขามี
ซ้ำความสามารถที่ว่ายังได้ปรากฏต่อหน้าคนใหญ่คนโตเข้าเสียด้วย!

小说 书旗小说

Warning: violence, death, murder, child abuse,
massacre, coercion, mentioned rape

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-3412-5

9 786160 634125

ราคา 389 บาท